

Κουβέντα με την καινούργια μέρα

Κάθε πρωί...

ο ήλιος κινούσε για την ανηφόρα του μεσημεριού
σέρνοντας μαζί του μια καινούργια μέρα.

Κι αυτή...

ξεκινούσε το σεργιάνι της στον κόσμο
τρυπώνοντας παιχνιδιάρικα απ' τις γρίλιες των παραθυριών
μέσα στα σπίτια των ανθρώπων.

Κι εγώ... την περίμενα κάθε πρωί, την ίδια ώρα,
σαν το ρολόι που δίνει ραντεβού με το χρόνο.

Ερχόταν λαμπερή... όλο φως...

και μου χτυπούσε απαλά το τζάμι λέγοντας γλυκά...:

«Ξύπνα... είμαι μια καινούργια μέρα... όλη δικιά σου»!

Τεντωνόμουν για να διώξω τον ύπνο

κι άρχιζα... την καθημερινή μου συνήθεια.

Μ' άρεσε κάθε πρωί να της κάνω παραπονιάρικες ερωτήσεις
γιατί μ' απαντούσε πάντα με λόγια που κουβαλούσαν μέσα τους
ένα τσουβάλι ελπίδας... κι ένα πλατύ χαμόγελο.

Πάντα προσπαθούσα να βρω μια ερώτηση που θα τη δυσκόλευε,
μα δεν τα κατάφερνα.

Πάντα είχε την απάντηση εκεί...

στην άκρη των χειλιών της και περίμενε!

Με ύφος πάντα νυσταγμένου παραπονιάρη... άρχισα να τη ρωτώ:

«Γιατί να 'χω συνέχεια κουρασμένα κι ανυπάκουα βήματα;

Θέλω να περπατήσω... θέλω να τρέξω... κουράστηκα να μην μπορώ».

Τότε εκείνη μου χαμογέλασε γλυκά και αποκρίθηκε...

«Εγώ σου χαρίζω μια καινούργια μέρα...

μη ζητάς τα πάντα για να απολαύσεις την ζωή,
απόλαυσε την ζωή... για να έχεις τα πάντα»!

Κι εγώ πάλι με ύφος δύσπιστο... ξαναρωτώ και επιμένω...

«Μα αφού είναι τόσα πολλά που δεν μπορώ να κάνω...».

«Δεν πειράζει αν δεν μπορείς να τα κάνεις όλα

δώσε μεγαλύτερη αξία... σ' αυτά που μπορείς να κάνεις, και είναι πολλά»!

Και συνεχίζω... με δυο μάτια που 'χαν βουρκώσει...
«Μα γιατί η ομίχλη κάθισε στη ματιά μου και δεν βλέπω;
Γιατί τ' ατέλειωτά μου δάκρυα δεν μπορούν να την ξεπλύνουν...,
γιατί όλα να συμβαίνουν σε μένα...»;

Επέμενα...

και πριν καλά - καλά τελειώσω την ερώτηση,
μου απαντάει... σχεδόν με θυμό...

«Βγες ένα σεργιάνι στον κόσμο... σε κρεβάτια του πόνου...

δες πόσα χειρότερα υπάρχουν...

και θα καταλάβεις... πως εσύ είσαι καλά!»,

είπε υψώνοντας τον τόνο της φωνής της.

Το 'ξερα πως είχε δίκιο...

κούνησα το κεφάλι... έσκυψα... και δεν είπα τίποτα

μα σε λίγο πάλι... εγώ εκεί... το βιολί μου...

«Όμως... γιατί... γιατί... γιατί...», ξαναείπα με τρεμάμενη φωνή

κι αφήνοντας ένα λυγμό να πνίξει το τελευταίο μου «γιατί».

Και ξαφνικά σώπασε... συνέφιασε...

στην αρχή σκέφτηκα πως έπαιζε μαζί μου ένα κακόγουστο αστείο.

Τη φώναξα να γυρίσει.

Δεν αποκρίθηκε.

Νόμισα πως μ' εγκατέλειψε.

Και τότε λύγισα... γονάτισα... έκλαψα...

μ' έπιασαν οι ενοχές... γιατί εγώ έφταιγα που τη θύμωσα...

εγώ έφταιγα...

γιατί η ζωή μου χάριζε άλλη μια καινούργια μέρα,

κι εγώ όλο παράπονα... ούτε ένα «ευχαριστώ...».

Και ξαφνικά...

φωτίστηκε ξανά το δωμάτιό μου

στάθηκε μπροστά μου χαμογελαστή...

και χαϊδεύοντάς μου τα μαλλιά με το φως της... μου λέει:

«Δεν έφυγα... κρύφτηκα για λίγο για να καταλάβεις...

ότι εγώ θα 'μαι μαζί σου κάθε πρωινό... ως το τέλος.

Θα σου χαρίζω πείσμα για να σπρώχνεις τ' ανυπάκουα

και κουρασμένα σου βήματα...

Θα σου χαρίζω μια αγκαλιά ελπίδα για να προχωράς...

από 'κει και πέρα... τον δρόμο... τον διαλέγεις εσύ...

από 'κει και πέρα αν σκοντάψεις και πέσεις...
στο χέρι σου είναι να βρεις τη δύναμη να ξανασηκωθείς,
να κοιτάξεις μπροστά και «ΟΡΘΙΑ» να προχωρήσεις με χαμόγελο».
Την κοίταξα με χαμηλωμένα βλέφαρα...
της χαμογέλασα...
και κούνησα καταφατικά το κεφάλι...

Διαβάστηκε στη συναυλία του Παγκύπριου Συνδέσμου Πολλαπλής Σκλήρυνσης με θέμα «ΟΡΘΙΟΙ», με τους καλλιτέχνες Βασίλη Λέκκα και Γεράσιμο Ανδρεάτο. Η συναυλία τελούσε υπό την αιγίδα του Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας κ. Δημήτρη Χριστόφια και πραγματοποιήθηκε στο Δημοτικό Αμφιθέατρο Δερύνειας, στις 30 Σεπτεμβρίου 2011.